

Arrest

nr. 156 291 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat K. BLOMME, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Novye Atagy (Tsjetsjenië) en woonde in het dorp Argun (Tsjetsjenië). U bent getrouwd met A. K. (...) (O.V. (...)) met wie u vier kinderen heeft: A'. K. (...) (O.V. (...)), A". K. (...) (O.V. (...)), M. K. (...) (O.V. (...)) en A.-M. K. (...) (O.V. (...)).

U vroeg voor de eerste keer asiel aan in België op 14 december 2009, samen met uw vrouw. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste op 3 februari 2010 evenwel dat deze aanvraag onontvankelijk was en ging over tot een weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor uw asielaanvraag (u had daar op 10 december 2009 immers al een asielaanvraag ingediend).

In september 2010 trokken u en uw vrouw vervolgens naar Nederland, waar u eveneens een asielaanvraag indiende. U keerde echter uit eigen beweging terug naar België waar u op 27 december 2010 een tweede asielaanvraag indiende. U haalde hierbij aan dat u uw land van herkomst was ontvlucht omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de ordediensten nadat u onderdak zou geboden hebben aan R. O'. (...), een gezochte rebel. Op 4 april 2011 ging het Commissariaat-generaal (CGVS) in het kader van deze tweede asielaanvraag over tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. U tekende tegen deze beslissing een beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) maar die stelde op 18 november 2011 de afstand van het geding vast en zo werd deze procedure afgesloten.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u, samen met uw vrouw, op 12 januari 2012 vervolgens een derde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties, die u inhoudelijk verbond aan uw oorspronkelijke asielrelaas. De DVZ ging hieromtrent echter over tot een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (13quater) op 28 maart 2012.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u, samen met uw vrouw, een vierde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 27 maart 2014, die u inhoudelijk ook steunde op dezelfde motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen had uiteengezet. Op 24 april 2014 ging het CGVS in deze echter over tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) omdat u er niet in slaagde geloofwaardige nieuwe elementen aan te brengen. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende bij de RVV werd door deze instantie verworpen op 15 januari 2015. Ondertussen was u opnieuw naar Nederland gegaan om er een asielaanvraag in te dienen, samen met uw vrouw, maar jullie keerden onverrichter zake terug naar België in augustus 2014.

Op 18 februari 2015 dient u een vijfde asielaanvraag in in België, samen met uw vrouw, die op 18 maart 2015 door het CGVS in overweging wordt genomen. In het kader van deze vijfde aanvraag verklaart u nog steeds niet terug te kunnen naar uw land van herkomst vanwege de problemen die u had door de rebellen R. O'. (...) en K. O. (...). U verwijst ook naar uw inzet voor de onafhankelijkheid van de Tsjetsjeense republiek Itchkerië: u zou deze beweging reeds (logistiek) gesteund hebben toen u nog in Tsjetsjenië was en in België vroeg u een paspoort van Itchkerië aan en bent u aanwezig op evenementen van deze beweging waar mogelijk om er uw sympathie te betuigen. U verklaart dat deze activiteiten een gevaar voor u zullen opleveren in Tsjetsjenië omdat Kadyrov niet van Itchkerië houdt.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele interne Russische paspoort, uw originele huwelijksakte, de originele geboorteaktes van drie van uw kinderen, een origineel document van het recherchecomité, een originele convocatie op naam van uw vader, een origineel huiszoekingsverslag in het huis van uw vader, twee originele enveloppes, uw origineel paspoort van de Republiek Itchkerië, twee originele brieven, kopies van vier foto's van u met vertegenwoordigers van de Republiek Itchkerië en twee brieven van de ouders van K. O. (...).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense originele en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw land vervolging vreest omwille van uw initiële problemen met de autoriteiten die u had omdat u de rebellen R. O'. (...) en K. O. (...) destijds geholpen had en omwille van uw sympathie voor de ontvoogdingsstrijd van de Tsjetsjeense republiek Itchkerië (CGVS p. 3 & p. 5

e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Wat betreft uw verwijzing naar uw initiële problemen omwille van de rebellen R. O' (...) en K. O. (...) waarover u verklaart dat het nog steeds een reden is waarom u niet naar uw land zou kunnen terugkeren (CGVS p. 3), dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vroegere (tweede) asielaanvraag heeft uiteengezet. Hieromtrent moet worden beklemtoond dat uw tweede aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (zo werd in hoofdzaak vastgesteld dat met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielaanvraag, u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden; u verklaringen aflegde die niet in overeenstemming konden worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt; u onaannemelijk vaag bleef; uw gedrag niet in overeenstemming kon worden gebracht met uw beweerde vrees; en u geen enkel objectief element ter staving van uw asielaanvraag kon neerleggen hoewel dit redelijkerwijze van u kon worden verwacht, zie beslissing 2de AA). Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd door deze instantie verworpen (afstand van geding) – bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige, vijfde asielaanvraag volhardt in het initiële relaas uit uw tweede aanvraag, en alleen maar verwijst naar iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de destijds vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

In deze context legt u een aantal documenten neer ter verwijzing naar uw initiële asielaanvraag (zijnde een kennisgeving van het heropstarten van een strafrechtelijk onderzoek tegen u, een verslag van een huiszoeking en een convocatie op naam van uw vader, CGVS p. 4 + documenten 3-5). Hierover dient vooreerst opgemerkt te worden dat u deze documenten reeds neerlegde tijdens uw vorige, vierde asielaanvraag die door het CGVS niet in overweging werd genomen – toen ging het evenwel om kopies, terwijl u nu de originele exemplaren voorlegt. Wat betreft een bespreking van deze drie documenten kan dan ook verwezen worden naar de analyse ervan in de beslissing van uw vierde asielaanvraag (zie beslissing 4de AA). In ieder geval dient nogmaals aangehaald te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw initiële asielaanvraag (zie 2de AA), kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Rekening houdend met voorgaande is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze stukken op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Aan het CGVS maakt u na het gehoor ook brieven over van de ouders van K. O. (...) (document 15) waarin zij verklaren dat u hun zoon had geholpen met voedsel en medicijnen terwijl hij zich voor de militairen verborgen hield. Hierover kan echter worden opgemerkt dat het gaat om blote en persoonlijke verklaringen van mensen uit uw kennissenkring, waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt – vandaar is de waarde van deze verklaringen, opgesteld door privépersonen, relatief. Dat deze brieven bezwaarlijk een bewijs van de door u aangehaalde problemen in uw land kan genoemd worden, blijkt bovendien uit de opmerking zoals die ook al werd aangehaald in de beslissing van uw vorige, vierde asielaanvraag die niet in overweging werd genomen (en waarvan uw beroep hiertegen door de RVV reeds werd verworpen). Net zoals de ouders van O. (...) in hun brief doen, verklaart u in het kader van uw huidige aanvraag dat u K. O. (...) had geholpen met voedsel en medicatie toen hij ondergedoken zat (CGVS p. 8). Naar aanleiding van uw initiële asielaanvraag maakte u echter geen enkele melding van het feit dat u K. O. (...) zou hebben voorzien van eten, medicatie en/of onderdak, als gevolg waarvan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet te vluchten, zouden zijn ontstaan. In het kader van uw toenmalige asielaanvraag (i.c. uw tweede aanvraag die door het CGVS ten gronde werd behandeld) verklaarde u daarentegen louter dat u K. O. (...) begin oktober 2009 eens ontmoette tijdens een barbecue in het bos toen u er met uw vriend A. S. (...) ging wandelen en dat u na uw vertrek uit Tsjetsjenië op 2 november 2009 vernam dat K. O. (...) om het leven was gekomen tijdens een arrestatie door de autoriteiten – bovendien bleek uit uw verklaringen van toen dat u K. (...) nauwelijks kende (zo kon u met moeite zijn familienaam herinneren) en dat het voornamelijk R. O' (...) was die een doorslaggevende rol speelde in uw asielaanvraag (zie gehoorverslagen CGVS 2e AA dd. 21.02.2010 & 25.03.2011). Als O. (...) dermate bepalend zou zijn geweest voor uw eigen problemen met de autoriteiten van uw land, kan toch verwacht worden dat u hieromtrent gelijklopende verklaringen aflegt en de Belgische asielinstanties hiervan op de hoogte brengt van aan het begin van uw

asielprocedure. Dit is in casu niet het geval. Bovenstaande vaststellingen kunnen de onaannemelijkheid van uw asielrelaas zoals reeds aangetoond tijdens uw vorige asielaanvragen, niet herstellen.

Wat betreft het nieuwe element dat u aanhaalt in het kader van uw huidige, vijfde aanvraag (met name uw sympathie voor de onafhankelijkheidsstrijd van de Tsjetsjeense republiek Itchkerië), kan het volgende besloten worden. Aan de hand van een aantal documenten (i.e. uw paspoort van Itchkerië dat u vanuit België verkreeg en de foto's waarop u te zien bent tijdens evenementen van de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsbeweging in België, documenten 1 & 8) toont u uw inzet en sympathie voor de Tsjetsjeense zaak en vrijheidsbeweging aan vanuit België; dat u hierdoor problemen zou kennen in geval van terugkeer naar uw land zoals u beweert (CGVS p. 10), kan hieruit evenwel niet geconcludeerd of afgeleid worden. Zoals u zelf aangeeft heeft u geen functie in de beweging, maar bent u enkel een sympathisant. U nam tijdens bijeenkomsten of manifestaties nooit het woord (naar eigen zeggen omdat u geen goede spreker bent). U was ook niet toegelaten om bij de conferenties onder de leiders van de beweging aanwezig te zijn als zij ergens vergaderden of afspraken (u betuigde enkel buiten aan de plaats van het evenement uw sympathie door spandoeken en vlaggen vast te houden en te zingen, bijvoorbeeld in de Europese wijk in Brussel of in Antwerpen), omdat ze u niet kenden en u geen rol van betekenis had (CGVS p. 9-10). Derhalve zijn er geen aanwijzingen waarom de autoriteiten in uw land u (een loutere sympathisant die niet op de barricades stond en zonder rol van betekenis in de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsbeweging in het buitenland) als een dermate bedreiging zouden zien dat ze zouden overgaan tot daden van vervolging omwille van uw (beperkte) betrokkenheid bij deze beweging.

U haalt aan dat de Tsjetsjeense autoriteiten zelfs 'stille sympathisanten' zoals u niet verdragen (CGVS p. 10), maar u maakt niet hard dat men in uw land van herkomst überhaupt op de hoogte zou zijn van uw sympathie voor en aanwezigheid bij deze Itchkerië-evenementen in het buitenland. Zo verklaart u niet te weten of de Russische autoriteiten weten dat u een paspoort van Itchkerië heeft verkregen (CGVS p. 7) – later zinspeelt u wel op het feit dat de Tsjetsjeense politie dit wel zou weten maar al snel blijkt dat u dat alleen maar veronderstelt en enkel als voorbeeld aangeeft dat men dat via via (eventueel via informanten) zou kunnen te weten komen. Daarop geeft u toe dat u niet kan zeggen of er informatie over uw paspoort van Itchkerië zou gelekt zijn (CGVS p. 8). U verwijst ook heel uitdrukkelijk naar de nieuwsverslagen op de website van de Republiek Itchkerië (nl. www.thechechenpress.com) en u verklaart dat u op één van de video's op deze site zou te zien zijn (CGVS p. 10). Bij nader inzien blijkt dat het verslag waarnaar u expliciet verwees over de Tsjetsjeense Vredesmars in 2014 gaat toen die in Talinn (Estland) werd gehouden – daarbij was u toen niet aanwezig omdat u niet uit België weg mocht (CGVS p. 6); logischerwijs bent u op het bewuste verslag dan ook niet te zien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat de autoriteiten in uw land op de hoogte zouden zijn van uw sympathie voor de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsbeweging in het buitenland (waarbij u weliswaar slechts een marginale rol speelt). Bijgevolg kan ook niet a priori worden aangenomen dat u om deze reden gevisieerd en/of vervolgd zou worden in uw land zoals u beweert. Met twee brieven van vertegenwoordigers van Itchkerië in het buitenland, nl. A. I. (...) en M. D. (...) (documenten 6 & 7), wil u aantonen dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u daar een probleem heeft (CGVS p. 7-8). In de brieven wordt geschreven dat u een aanhanger was van de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsstrijd. U geeft zelf aan dat u deze beweging indertijd hielp met het transporteren van voedsel en medicatie en het uitdelen van pamfletten; naar eigen zeggen was u nooit militair actief voor de beweging en nam u ook nooit de wapens voor hen op – u heeft hen ook nooit financieel gesteund (CGVS p. 8). Vreemdgenoeg zegt A. I. (...) (uw dorpsgenoot van in Tsjetsjenië en nu vertegenwoordiger van Itchkerië in Europa) dan weer wel dat u financiële steun verleende aan de deelnemers van de nationale bevrijdingsbeweging. Beide brieven vermelden ook dat u systematisch vervolgd werd door de Russische geheime dienst en de lokale autoriteiten in Tsjetsjenië waardoor u indertijd uw land moest verlaten en er nu niet meer zou kunnen terugkeren. Er dient echter te worden opgemerkt dat het gaat om blote en persoonlijke verklaringen van mensen uit uw kennissenkring (I. (...) kende u al van in Tsjetsjenië en D. (...) leerde u in België kennen), waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt. Dat deze brieven bezwaarlijk een bewijs van de door u aangehaalde problemen in uw land kan genoemd worden, blijkt bovendien uit een aantal inhoudelijke elementen ervan. Zo maken I. (...) en D. (...) in hun brieven wel melding van 'systematische vervolging' vanwege de autoriteiten aan uw adres, maar wat u precies zou meegemaakt hebben, wordt op geen enkele manier concreet benoemd qua tijd, locatie, betrokkenen of omstandigheden. Deze brieven vormen bijgevolg geen verdere indicatie dat u het voorwerp zou hebben uitgemaakt van vervolging in uw land van herkomst vanwege uw betrokkenheid bij de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsstrijd of de reeds genoemde rebellen O'. (...) en O. (...), of dat u hierdoor het risico zou lopen op vervolging bij een eventuele terugkeer naar uw land.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op

het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst, de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw interne Russische paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van drie van uw kinderen bevatten immers louter informatie over uw identiteit en die van uw kinderen en over uw echtelijke situatie, waaraan evenwel niet getwijfeld wordt. Het document van het recherchecomité, de convocatie op naam van uw vader, het huiszoekingsverslag, uw paspoort van de Republiek Itchkerië, de twee brieven en de foto's van u met vertegenwoordigers van de Republiek Itchkerië werden reeds besproken (zie boven).

Wat betreft de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen “48/3 en 4” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het verbod van willekeur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”. In een tweede middel halen verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*beginselen behoorlijk bestuur*”. In een derde en laatste middel roepen verzoekende partijen de schending in van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het “*fair play-beginsel*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. In verband met de opgeworpen schending van het “*fair play-beginsel*” merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het derde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen onderhavige asielaanvraag opnieuw (deels) steunen op het door hen voorgehouden asielaanvraag bij hun eerdere asielaanvragen, met name de door hen voorgehouden problemen van eerste verzoekende partij met de Tsjetsjeense autoriteiten omwille van het verlenen van hulp aan de rebellen R. O' en K. O. Inzake de eerste asielaanvraag van verzoekende partijen van 14 december 2009 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 februari 2010 dat deze aanvraag onontvankelijk was en ging de Dienst Vreemdelingenzaken over tot een weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor hun asielaanvraag. De tweede asielaanvraag van verzoekende partijen van 27 december 2010 – waar zij aanhaalden dat zij hun land waren ontvlucht omdat eerste verzoekende partij in Tsjetsjenië problemen kenden met de ordediensten nadat zij onderdak zou geboden hebben aan R. O', een gezochte rebel – werd door verwerende partij bij beslissing van 4 april 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor verzoekende partijen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Tegen deze beslissing werd door verzoekende partijen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, echter werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 november 2011 de afstand van het geding vastgesteld waardoor deze procedure werd afgesloten. De derde asielaanvraag van verzoekende partijen van 12 januari 2012 – inhoudelijk verbonden aan hun

oorspronkelijke asielrelaas – werd op 28 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Inzake de vierde asielaanvraag van verzoekende partijen van 27 maart 2014 – eveneens gesteund op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hadden uiteengezet – besliste het Commissariaat-generaal op 24 april 2014 tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) omdat verzoekende partijen er niet in slaagden geloofwaardige nieuwe elementen aan te brengen. Deze beslissingen werden bevestigd bij arresten nrs. 136 479 en 136 480 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 januari 2015, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van deze arresten.

Verzoekende partijen kunnen de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake hun eerdere asielaanvragen (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partijen voorgehouden bij hun eerdere asielaanvragen te herstellen.

2.2.7.1. Verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift dat *in casu* geen enkele feitenvinding gebeurd is, in die zin dat het Commissariaat-generaal zich beperkt heeft tot enerzijds de bewering dat de thans bijkomende verwijzingen naar het destijds uiteengezette asielrelaas en de bijkomende voorgelegde documenten niet van die aard zijn om de destijds vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen, en anderzijds tot de bewering dat uit de nieuw aangehaalde elementen – de sympathie voor de onafhankelijkheidsstrijd van de Tsjetsjeense republiek Itchkerië – niet kan worden afgeleid dat verzoekende partijen problemen zouden kennen indien zij zouden terugkeren. Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige bewering die evenwel niet strookt met de werkelijkheid. In haar beslissingen werpt verwerende partij zomaar ten onrechte tal van zaken op, zogezegd ten nadele van verzoekende partijen, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partijen. Volgens verzoekende partijen berust alles op “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij alle door verzoekende partijen in het kader van hun vijfde asielaanvraag aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom de door verzoekende partijen aangebrachte nieuwe feiten en elementen niet van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen of aan te tonen dat verzoekende partijen ten opzichte van hun land van herkomst, de Russische Federatie, een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming lopen. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partijen aangereikte nieuwe feiten en elementen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.12. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op “*eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*”.

2.2.8.1. Verder stellen verzoekende partijen dat de werkelijkheid erin bestaat dat eerste verzoekende partij destijds als ‘geheim agent’ betrokken was bij de rebellen en dat zij in die hoedanigheid operaties heeft uitgevoerd. Deze operaties waren dermate geheim dat zelfs andere strijders er niet van op de hoogte waren. Uit angst voor de vooringenomenheid ten aanzien van haar en haar gezin en uit vrees

voor haar veiligheid, heeft eerste verzoekende partij tijdens hun eerdere asielaanvragen haar rol geminimaliseerd, terwijl zij daarentegen destijds een zeer prominente rol speelde. Verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij thans de moed bijeengeraapt heeft om haar werkelijke asielrelaas te vertellen en als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij desbetreffend een verklaring van eerste verzoekende partij (bijlage 4). De nauwe betrokkenheid van eerste verzoekende partij bij de rebellenbeweging en haar deelname aan tal van operaties, waardoor haar leven ingeval van terugkeer naar Tsjetsjenië in gevaar is, wordt tevens bevestigd door de getuigenverklaring van M. E., erkend vluchteling in België, die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 5).

2.2.8.2. De Raad acht het evenwel allesbehalve ernstig dat verzoekende partijen thans bij hun vijfde asielaanvraag, en bovendien pas na een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal inzake deze asielaanvraag, besluiten hun “*werkelijke asielrelaas*” te vertellen, terwijl reeds herhaaldelijk in het kader van hun eerdere asielaanvragen besloten werd tot de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus of tot een weigering van inoverwegingname van hun asielaanvraag omdat geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De *post-factum* verklaring van eerste verzoekende partij dat zij tijdens haar eerdere asielaanvragen haar eigen rol bij de rebellenbeweging heeft geminimaliseerd en dat zij als ‘geheim agent’ betrokken was bij de rebellen en dat zij in die hoedanigheid operaties heeft uitgevoerd – verzoekende partijen voegen een verklaring van eerste verzoekende partij over haar activiteiten voor de rebellenbeweging als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 4) – kan dan ook geenszins overtuigen.

Wat betreft de getuigenverklaring van M. E. die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 5), wijst de Raad er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Verder dient vastgesteld te worden dat het gaat om blote en persoonlijke verklaringen van iemand uit haar kennissenkring waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt. De getuigenverklaring van M. E. volstaat dan ook geenszins om de problemen van eerste verzoekende partij in haar land van herkomst aan te tonen.

2.2.9. Betreffende de opmerking van verzoekende partijen dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheiden problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen, dat de situatie aldaar ernstig en precair is, en dat zowel huidige als voormalige rebellen in Tsjetsjenië aanhoudende problemen kennen, waardoor het leven van verzoekende partijen “*in de geschetste omstandigheden*” dan ook ten zeerste in gevaar is, benadrukt de Raad dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en de ‘algemene situatie’ in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partijen hebben aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partijen noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

2.2.11. Waar verzoekende partijen menen dat de weigeringsbeslissingen geen motivering bevatten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument

feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat er in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en merken op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat hun leven er ten eerste in gevaar is. Zij verwijzen in dit verband naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*". Verder bemerken verzoekende partijen nog dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een "*algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen*".

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen middels de voormelde argumentatie niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*COI Focus: Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie*" van 23 juni 2014 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partijen door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 4 mei 2015 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT